

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1289/2021
14.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката Божидача Станисављевића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 185/21 од 22.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 397/21 од 01.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.12.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 185/21 од 22.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 397/21 од 01.09.2021. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 185/21 од 22.03.2021. године, окривљени АА и окривљени ББ су поред осталих оглашени кривим и то: окривљени ББ због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка б) КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и једног месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца у коју се урачунава време проведено у притвору од 11.06.2018. године до 15.06.2018. године и окривљени ББ, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 11.06.2018. године до 15.06.2018. године. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ВВ је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Окривљени су на основу члана 264. став 1. ЗКП, обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка, те је одређено да ће суд о висини

истих одлучити накнадно посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП. Истом пресудом, окривљени АА, је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, те је на основу члана 265. став 1. ЗКП, одлучено да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 397/21 од 01.09.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљених АА и ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Божидар Станисављевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 2), члана 440. став 2, члана 441. став 1. ЗКП, члана 204. став 1. тачка 6), члана 203, члана 344. став 1, члана 121. став 1. и став 5, члана 54. став 1. и став 3. и члана 56. став 1. тачка 3) КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и делимично преиначи обе побијане пресуде или само другостепену пресуду и то у корист окривљених.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљених АА и ББ, у захтеву за заштиту законитости истиче, да реални стицај кривичног дела насилничко понашање и кривичног дела тешка телесна повреда, није могућ, уколико се ради о једном догађају и једној радњи извршења, што је у конкретном случају у питању, већ је реч о привидном идеалном стицају, при чему кривично дело тешка телесна повреда конзумира кривично дело насилничко понашање, тако, да је према ставу одбране, побијаном правноснажном пресудом повређен закон тиме што је окривљени ББ оглашен кривим за два кривична дела – кривично дело насилничко понашање и кривично дело тешка телесна повреда.

Изнете наводе захтева, којима бранилац окривљених указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Привидни идеални стицај по основу конзумпције, на који бранилац указује у захтеву, постоји када је једно кривично дело садржано у другом, при чему увек теже дело конзумира лакше, тако што остварење тог тежег дела обухвата и оно лакше које је у њему садржано.

Према чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА, ББ и ГГ, су вршењем насиља према оштећеном ВВ, значајније угрозили спокојство грађана, те окривљени ББ и окривљени ГГ тешко телесно повредели оштећеног ВВ, тако што су сва тројица окривљених пришли оштећеном који се налазио на аутобуском

стајалишту, те су окривљени ББ и окривљени ГГ након краће вербалне расправе истом задали више удараца у пределу главе и горњег дела тела, па је оштећени пао на клупу и услед наведених удараца задобио тешку телесну повреду описану у изреци пресуде, те су се због вриске и галаме присутни људи од страха разбежали...“.

Дакле, из изреке правноснажне пресуде произлази да је окривљени ББ, заједно са окривљенима АА и ГГ, вршењем насиља - употребом физичке силе према оштећеном на јавном месту – аутобуском стајалишту, значајније угрозили спокојство грађана који су се од страха услед вриске и галаме разбежали са лица места, те да је окривљени ББ, заједно са окривљеним ГГ, при вршењу насиља према оштећеном и то задавањем више удараца у пределу главе и горњег дела тела, истом нанео тешку телесну повреду, при чему је код окривљеног ББ постојао умишљај који је обухватао свест и вољу у погледу садржине насилничког понашања (вршење насиља) и да се таквим понашањем угрожава спокојство грађана, тако и свест и вољу да се при предузимању такве делатности може повредити телесни интегритет другог лица.

Стога се у конкретном случају не може радити о привидном идеалном стицају, већ о реалном стицају два кривична дела – кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, због којих је окривљени ББ, осуђен правноснажном пресудом.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљених АА и ББ да је правноснажном пресудом на штету окривљеног ББ повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и то да правноснажна пресуда у делу који се односи на кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка б) КЗ, због којег је оглашен кривим окривљени АА, не садржи разлоге о намери прибављања противправне имовинске користи као чињеници која је била предмет доказивања, односно да о овој чињеници постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, чиме је повређен закон из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Следствено изнетом, према ставу одбране, правноснажном пресудом је повређен закон и из члана 440. став 2. ЗКП, јер је погрешно утврђено постојање намере прибављања противправне имовинске користи код овог окривљеног.

Како је суд утврдио да је окривљени АА, торбицу оштећеног после кратког времена након одузимања оставио на земљи затворену и да је оштећеном торбица са целокупном садржином укључујући и новац у износу од 19.000,00 динара враћена, то би се, према наводима захтева, предметно кривично дело морало правно квалификовати као кривично дело одузимање туђе ствари из члана 211. став 1. КЗ.

Изнетим наводима захтева, бранилац окривљеног цени изведене доказе и изводи своје чињеничне закључке на којима заснива став о погрешној примени закона, чиме указује на погрешно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених, даље, указује, да суд у односу на кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су оглашени кривим окривљени АА и ББ, одбио предлог одбране да у доказном поступку, испита још осам сведока, те је ослањајући се само на исказ сведока ДД, погрешно утврдио чињенично стање у погледу постојања значајнијег угрожавања спокојства грађана, што представља елемент бића кривичног дела насилничко понашање, односно умишљаја окривљених усмереног на извршење предметног кривичног дела. Поред тога, суд је, према ставу браниоца, имајући у виду понашање оштећеног који је критичном приликом грубо вређао окривљене, а потом окривљеном АА задао ударац песницом, био у обавези да одреди неуропсихијатријско вештачење окривљеног ББ на околност да ли је био у афекту, па како је овај доказни предлог одбране одбијен од стране суда, то је чињенично стање у правноснажној пресуди непотпуно утврђено. Следствено изнетом, на радње окривљеног, а сходно понашању оштећеног, није могао бити примењен члан 121. став 1. КЗ, већ искључиво став 5. истог члана, тако да је материјално право погрешно примењено као последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, односно повређен закон - члан 440. став 2. ЗКП.

Бранилац у захтеву, затим, указује да је образложење правноснажне пресуде о чињеници која је предмет доказивања – значајнијем угрожавању сигурности грађана, нејасно и у супротности са изведеним доказима – видео снимком и исказом сведока, полицијског службеника ЋЋ, као и то да исто не садржи разлоге о умишљају окривљених у односу на кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац у захтеву наводи да суд приликом одмеравања казне окривљенима није адекватно оценио утврђене олакшавајуће околности, затим, да неке околности, које су по природи олакшавајуће није узео у обзир, док је отежавајуће околности на страни окривљених погрешно утврдио, чиме је повредио одредбу члана 54. КЗ, као и одредбу члана 56. КЗ, иако су за њену примену били испуњени законски услови.

Врховни касациони суд налази да је бранилац окривљених, изнетим наводима захтева иако се формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, у суштини истиче да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, чиме указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених АА и ББ, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић